

Hjerte, at Regeringen er gaaet med til at tilraade Landstinget at vedtage Finansloven i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, med de Nedsættelser, der ere skete paa de militære Budgetter, men den har henvist til de forhaandenværende politiske Forhold og til det Haab, den nærer om, at der ad Aare kan naas noget mere paa disse Budgetter end i Aar. Flertallet i Finansudvalget, hvortil jeg ellers i øvrigt slutter mig, har godkendt denne Udtalelse fra den høje Regerings Side, men da jeg ikke har kunnet det, maa jeg maaske have Lov til med et Par Ord at motivere min Stilling. Jeg nærer nemlig ikke Haab om, at de militære Bevillinger ville blive forhøjede næste Aar, naar jeg henser til de Udtalelser, der ere faldne i det andet Ting, og som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har gjort sig til Talsmand for her i Tinget. Det ærede Medlem oplæste forleden Dag nogle Ytringer af Ordføreren for Finansudvalget i Folketinget, hvori han blandt andet nævnte: vi ønske at ordne Forsvarsvæsenet saaledes, at Landet ikke faar saa trykkende Byrder, at andre Formaal lide derunder. I dette kan jeg — og jeg antager ogsaa Flertallet her i Tinget — fuldstændig samstemme, men de Herrer skyldte Beviset for, at de Forlangender, som fra den høje Regerings Side ere stillede i militær Henseende paa § 26, ere af den Natur, at de kunne kaldes trykkende Byrder for Landet. Det tror jeg ikke er Tilfældet, og det er jo fra alle Sider erkendt, at det foreliggende Forslag er et godt Budget, at der er rigelige Bevillinger paa alle Omraader undtagen netop paa de militære Budgetter. Jeg skal ikke gaa ind paa Tal, men den højtærede Konsilspræsident nævnte nogle Tal forleden Dag. Jeg skal kun anføre, at fra anden til tredje Behandling ere Budgetterne stegne alt i alt med 530,000 Kr., og deraf har Krigsministeriet kun faaet 3,500 Kr. paa § 22 og ingenting paa § 26, og de 3,500 Kr. paa § 22 kunne ikke absolut siges at være Militærbevillinger. — Den ærede Ordfører for Flertallet omtalte Kasernebevillingerne, og jeg vil blot dertil føje det, at det ærede 2det Medlem for 7de Kreds ogsaa med Hensyn til dem oplæste en Ytring af Ordføreren i Folketinget i 1895 — tror jeg det var — hvori han siger, at naar et saa stort ekstraordinært Beløb som en Kasernebevilling er paa Finansloven, forsøger man at foretage ekstraordinære Besparelser paa andre Omraader. Det synes jeg ikke er noget Bevis for, at naar disse store Beløb forsvinde, Regeringen saa ogsaa skal nøjes med ikke at

faa en Forhøjelse, der svarer nogenlunde til den Bevilling, som tidligere er givet som Kasernebevilling. Jeg synes, det er lidt inkonsekvent, at man vil bruge dette til Støtte for den Nedsættelse, der er sket her de sidste Aar. — Saa nævnedes det ærede Medlem ligeledes, at man fremmede ikke Militærvesenet med i Ny og Næ at fremkomme med Bevillinger paa Finansloven. Nej, ganske vist, det har det ærede Medlem ogsaa Ret i, men det er heller ikke det, der er sket. De højtærede Krigsministre have Aar efter Aar forlangt de samme Bevillinger i Tingene, og disse Bevillinger ere støttede paa et Skøn fra de højeste Myndigheder i Hæren, som have oplyst, hvad der maatte kræves af Bevæbning, af Ammunition, for at Hæren kunde opfylde sin Forpligtelse. Derimod sætte de Herrer nu deres eget Skøn, men det tror jeg ikke er berettiget. De maa erindre, at de Myndigheder, som gøre deres Indstilling til Krigsministeriet, gøre det med Følelse af deres Ansvar, hvorimod de Herrer ikke have noget som helst Ansvar og — i hvert Fald i mine Øjne — ikke nogen som helst Berettigelse til at skønne over den Ting. Naar det kom saa vidt — hvad Gud forbyde — at vi kom til at værgе vort Land, hvad de Herrer jo ogsaa ville, saa er det os, der skulle værgе vort Land med de Midler, den høje Regering har givet os, og det er os, der faa Ansvar. De Herrer i dette eller i det andet Ting kunne ikke bære Ansvar for, hvad der vil ske, men det er os, der faa Ansvar, og det er et blodigt Ansvar, som jeg vil værgе Hærens Førere imod. Det er derfor, jeg ikke paa nogen Maade kan give denne Finanslov min Stemme, lige saa lidt som jeg har kunnet stemme for Finansloven de to foregaaende Aar. Jeg nærer den Frygt, at hvad der nu er sket det sidste Par Aar, vil gentage sig ad Aare, og derved komme vi lavere og lavere, mangle mere og mere i den Forsvarsstand, som er aldeles nødvendig for et Folk, der vil værgе sit Land. Mine Udtalelser her ere altsaa ikke nogen Anke lige over for den høje Regering, for den har selvfølgelig Øje for de politiske Forhold. Om end den ved sine Udtalelser særlig har tænkt paa de indre politiske Forhold, vil den selvfølgelig ogsaa have Øje for de ydre politiske Forhold. Men dem er den ikke Herre over, og det Øjeblik kan komme, hvor der bliver stillet os en Opgave, og saa er det Synd af de Herrer lige over for Førerne og Mandskabet og deres egne Sønner, at de ikke give os de Midler, der behøves, for at vi kunne udfylde vort Hverv.